

**ผลสัมฤทธิ์ของการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**

**The Achievement of Using Story Telling on English Listening and Speaking
Skills and Vocabulary Retention of Fifth Grade Students**

ผู้วิจัย: ศิริพรรณ ชัชวาลวงศ์

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.อนันต์ชัย พงศ์สุวรรณ
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ที่ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังจากที่ได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลบุรีรัมย์ อ่างเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 ห้องเรียน จำนวน 47 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานซึ่งประกอบด้วยนิทาน 8 เรื่อง และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ที่ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน สูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผลการศึกษาความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากเรียน โดยใช้กิจกรรมเล่านิทาน พบว่า นักเรียนมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์หลังจากเรียนแล้ว 14 วัน กิจกรรมการเล่านิทานได้ช่วยให้นักเรียนมีทักษะในการฟังและพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะกิจกรรมการเล่านิทานน่าสนใจ ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน การเล่านิทาน มีคุณลักษณะในการช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดี เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนได้เรียนคำศัพท์ได้อย่างมีความหมายและไม่ทำให้รู้สึกเบื่อ ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ได้เร็ว และจำคำศัพท์ได้ดี ดังนั้นกิจกรรมการเล่านิทาน จึงมีความเหมาะสมสำหรับการนำไปใช้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียน

คำสำคัญ: การเล่านิทาน, การฟังและการพูด, ภาษาอังกฤษ, การจดจำคำศัพท์, นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ABSTRACT

This research intended to study and compare the achievement of using story telling on English listening and speaking skills and vocabulary retention of fifth grade students. The samples were 47 fifth graders (1 classroom) of Anuban Buriram School, Muang Buriram District, Buriram Province, under the office of Buriram Educational Service Area 1. The research instrument included 8 English lesson plans with 8 tales, an English listening – speaking achievement test, and a test of vocabulary retention. The researcher found the following results.

1. The listening – speaking achievement scores of fifth grade students after learning through listening to the selected tales were higher than the pre-test scores before the treatment at .01 significant level.

2. The students still remembered the vocabulary well after the 14 days of the posttest.

Story telling activities helped the students gain better listening and speaking skills because the story telling activity was interesting and motivated the students to learn English. The story telling enhanced the comprehension of the students and it was an effective activity in developing listening and speaking skills. Moreover, the story telling helped the students learn vocabulary fast, meaningfully, enthusiastically, and their memory lasted longer. Therefore, the story telling was very suitable for enhancing the students' English speaking and listening skills and the vocabulary retention.

Keywords: Storytelling, listening and speaking, vocabulary retention, fifth grade students

บทนำ

ปัจจุบันเทคโนโลยีที่ทันสมัยทำให้โลกของการติดต่อสื่อสารไร้พรมแดนและไร้ขีดจำกัดในการส่งข่าวสารข้อมูล เราสามารถติดต่อกับผู้อื่นที่อยู่คนละทวีปหรือประเทศได้โดยง่าย ซึ่งการติดต่อกันระหว่างประเทศหรือทวีปนี้เองที่จำเป็นต้องมีภาษาที่ใช้เป็นสื่อกลางในการสื่อสารข้อมูลกันได้ทั่วโลก ซึ่งภาษาที่เป็นที่นิยมและมีผู้ใช้มากที่สุดก็คือ ภาษาอังกฤษซึ่งมีผู้ใช้ประมาณ 514 ล้านคน (Faminghetti. 1999 : 20)

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่คนทั่วโลกยอมรับว่ามีกรนำมาใช้เป็นภาษากลางในหลาย ๆ ประเทศ และประเทศมหาอำนาจต่าง ๆ ที่เป็นผู้นำทางด้านเทคโนโลยีที่เกี่ยวกับการติดต่อสื่อสาร ก็ได้มีการนำภาษาอังกฤษมาใช้เป็นภาษาหลัก หลายประเทศจึงได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร เป็นผลให้มีการสนับสนุนภาษาอังกฤษทางการศึกษาโดยให้เพิ่มรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเข้ามาในหลักสูตรต่าง ๆ

ผู้วิจัยได้ศึกษาผลของงานวิจัยต่างๆ ที่ผ่านมาพบว่า ตั้งแต่ปี 2545 จนถึงปี 2547 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาและชั้นมัธยมศึกษา มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 (กรिया ณะพงศ. 2548 : 13) และจากผลการสำรวจของกระทรวงศึกษาธิการ พบว่า ครูส่วนใหญ่เน้นการสอนไวยากรณ์มากกว่าการสนทนา ส่งผลให้เด็กไทยไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์จริงได้ (กองวิจัยทางการศึกษา. 2542 : 1 จากประสบการณ์ของผู้วิจัยซึ่งเป็นครูสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ตั้งแต่ปี 2544 ถึงปี 2548 คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดอยู่ในระดับต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของวิชาอื่น ๆ ค่อนข้างมาก ถึงแม้กระทรวงศึกษาธิการจะได้มีการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษหลายครั้งแล้วก็ตาม แต่ก็ยังพบว่าความสำเร็จในการเรียนรู้และการใช้ภาษาสื่อสารของผู้เรียน ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟังและการพูด ซึ่งเป็นทักษะเบื้องต้นและเป็นพื้นฐานที่สำคัญของทักษะอื่นๆ สาเหตุที่สำคัญเนื่องมาจากสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยังไม่มีการส่งเสริม ให้มีการฝึกทักษะการฟังและการพูดเท่าที่ควร ยังคงเน้นการสอนด้านไวยากรณ์ จึงทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ และยังขาดสิ่งเร้าและสิ่งจูงใจ

กิจกรรมการเรียนการสอนหนึ่งที่น่าสนใจ เป็นกิจกรรมที่ให้ความสนุกสนาน และมีความเหมาะสม เอื้ออำนวยต่อการฝึกทักษะการฟังและการพูด ของนักเรียน คือ กิจกรรมการเล่านิทาน ซึ่งนักการศึกษาหลายคนได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับคุณสมบัติที่ดีของกิจกรรม การเล่านิทาน สำหรับการเรียนการสอนภาษาไว้หลายประการ เช่น มอร์แกน (Morgan & Rinvoluceri. 1986 : 2) กล่าวถึงประโยชน์ของการเล่านิทานว่า การเล่านิทานทำให้เกิดการฟังที่มีคุณภาพ คือผู้เล่าและผู้ฟังมีความเกี่ยวข้องกันโดยตรง การเล่านิทานจะดึงดูดความสนใจจากผู้เรียนได้มากกว่า การอ่านหรือการฟังนิทานจากเครื่องเล่นแถบเสียง เพราะผู้เล่าสามารถปรับเปลี่ยนเสียงหรือวิธีการเล่าเพื่อให้ผู้เรียนสนใจหรือเข้าใจเรื่องได้ทันทีขณะที่กำลังเล่านิทานอยู่

จากเหตุผลและประโยชน์ของนิทานดังกล่าวแล้วจะเห็นว่า กิจกรรมการเล่านิทานเป็นกิจกรรม ที่ช่วยพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดของผู้เรียน ได้เป็นอย่างดี การเล่านิทานเป็นทักษะหนึ่ง ที่ช่วยสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายและให้ความสนุกสนานไม่เคร่งเครียดในขณะที่เรียนหรือเมื่อศึกษาเพิ่มเติมที่บ้าน ซึ่งเป็นผลดีต่อการจดจำคำศัพท์และการนำเสนอภาษาใหม่หรือคำใหม่แก่ผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างประโยค หน้าที่ของภาษา ศัพท์ หรือการออกเสียง การใช้นิทาน

ประกอบการสอนนั้นนับเป็นวิธีที่ดีอีกวิธีหนึ่งในการเร่งรัดความสนใจของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนในระดับประถมศึกษาซึ่งอยู่ในวัยที่มีความอยากรู้อยากเห็น อยากทำ นิทานเป็นสิ่งที่เด็กพอใจและเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ก่อให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษาโดยไม่รู้ตัว นิทานทำให้เด็กสนใจและใฝ่ที่จะเรียนรู้ จึงส่งผลให้เด็กมีความรู้และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น

จากข้อดีของการนำกิจกรรมการเล่นิทานมาช่วยในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาผลการนำกิจกรรม การเล่นิทานมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษ โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลบุรีรัมย์ อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งนอกเหนือจากการศึกษากิจกรรมการเล่นิทานดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ในกลุ่มตัวอย่างเดียวกันผู้วิจัยก็ได้เน้นที่จะศึกษาถึงความคงทนในการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนหลังจากที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ในบริบทไปแล้วเพิ่มเติมด้วย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการเล่นิทานที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียน และหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน
3. เพื่อศึกษาความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังจากที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลบุรีรัมย์ อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 1 ซึ่งกำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 6 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งหมด 300 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลบุรีรัมย์ อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 1 ซึ่งกำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ที่สุ่มมาแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 47 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการเล่นิทานในการสอนภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

2.2.2 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์

3. เนื้อหาของบทเรียนในกิจกรรมการเล่านิทาน ได้แก่ เนื้อหาในนิทานภาษาอังกฤษ จำนวน 8 เรื่อง ซึ่งผู้วิจัยคัดเลือกมาจากหนังสือนิทานภาษาอังกฤษ โดยอิงเนื้อหาทางภาษาที่ใกล้เคียงกับเนื้อหาทางภาษาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 8 แผน แต่ละแผนใช้เวลา 3 - 5 ชั่วโมง

ผลการวิจัย

การวิจัยผลสัมฤทธิ์ของการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สรุปผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน สูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการศึกษาความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมเล่านิทาน พบว่า นักเรียนมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์ เนื่องจากคะแนนที่นักเรียนทำได้จากการทำแบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ทั้งสองครั้งมีค่าไม่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่าการทดสอบครั้งที่สองจะห่างจากการทดสอบครั้งแรกถึง 14 วัน แสดงว่า นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์หลังจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวมีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. กิจกรรมการเล่านิทานช่วยส่งเสริมความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนให้สูงขึ้นตามสมมติฐาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ พันธนิย์ วิหคโต (2536 : 11) และ วีระชาติ ชัยเนตร (2541 : บทคัดย่อ) ซึ่งพบว่าการเล่านิทานเป็นกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพสูงในการ ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้เกิดประสิทธิผลทางการเรียนอย่างดียิ่งและเป็นสื่อที่ส่งเสริม พัฒนาการทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนอีกด้วย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับสุจิตรา ศาสตร์วาหา (2541 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการสอนตามคู่มือครูและการสอนแบบสื่อสารโดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบ ด้วยวิธีการวิจัยเชิงทดลอง พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบสื่อสารโดยมีนิทานเป็น องค์ประกอบมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การที่กิจกรรมการเล่านิทาน

ช่วยส่งเสริมความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น อาจด้วยเหตุผลหลายประการ ดังนี้

ประการแรก นิทานเป็นสิ่งที่นักเรียนสนใจและชอบฟังมาก เพราะนักเรียนอยู่ในวัยอยากรู้อยากเห็น นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะฟังนิทานสูง ถึงแม้ว่านิทานที่ผู้วิจัยเล่าให้ฟังจะเป็นนิทานภาษาอังกฤษก็ตาม นักเรียนยังคงแสดงความกระตือรือร้นที่จะฟังนิทานและพร้อมที่จะรับรู้ประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้รับในระหว่างการฟังนิทาน สังเกตได้จากกรณีที่นักเรียนนั่งฟังนิทานอย่างตั้งใจ ติดตามเรื่องราวในนิทานด้วยความเอาใจใส่ และแสดงความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในการเล่านิทานทุกครั้งที่มีโอกาส การที่นักเรียนมีแรงจูงใจสูงที่จะฟังนิทานเช่นนี้ ช่วยให้นักเรียนเปิดรับประสบการณ์ทางภาษาและความรู้ใหม่ได้ง่ายขึ้น เป็นไปตามคำกล่าวของเจนนิงส์ (Jennings, 1992 : 8) ที่ว่า นิทานเป็นประโยชน์สำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เพราะนิทานเป็นสื่อการสอนที่ไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเครียด ถ้าผู้เรียนเกิดอารมณ์ร่วมไปกับนิทานที่ได้ฟัง ผู้เรียนจะรับรู้ข้อมูลทางภาษาได้ดีกว่า เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูง ผู้เรียนจะมีความพยายามสูงในการแสวงหาและรับตัวป้อนทางภาษา ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้อย่างดี ความต้องการฟังนิทานของนักเรียนส่งผลให้นักเรียนได้ฝึกการฟังภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนไม่รู้ตัวและทำให้การนำเสนอภาษาใหม่ของครูสอนเป็นไปอย่างมีความหมาย คือ มีผู้ฟังที่สนใจฟังอย่างแท้จริง และเมื่อผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูด ได้เล่านิทานซ้ำ หรือให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับนิทานหลังจากที่การเล่านิทานจบลง นักเรียนก็ยังคงแสดงความสนใจและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เกิดการสื่อสารในห้องเรียนที่เป็นไปตามธรรมชาติและเป็นไปตามสถานการณ์จริง นำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของนักเรียน

ประการที่สอง นิทานจัดเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดี เนื่องจากจุดมุ่งหมายที่สำคัญในการเล่านิทาน คือ การทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่ได้ฟัง และมีความรู้สึกเพลิดเพลินไปกับการฟัง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีการที่หลากหลายผสมผสานกันในการนำเสนอเพื่อให้นักเรียนเข้าใจและรู้สึกสนุกสนานในการฟัง โดยการใช้น้ำเสียงสูงต่ำ เน้นเสียงหนักเบา แสดงกิริยาท่าทาง และใช้อุปกรณ์ต่างๆ ประกอบการเล่า เช่น รูปภาพหรือสื่อที่เป็นของจริง รวมทั้งให้นักเรียนมีส่วนร่วมไปกับการเล่านิทาน เช่น ให้นักเรียนพูดบางประโยค ในนิทาน ช่วยออกเสียงและออกมาแสดงท่าทางประกอบการเล่านิทาน หรือเป็นผู้ช่วยผู้วิจัย ในขณะที่เล่านิทาน โดยการช่วยถืออุปกรณ์ประกอบการเล่า เป็นต้น ซึ่งผลจากการฟังนิทานด้วยความเข้าใจและด้วยความสนุกสนานดังกล่าว ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้บทเรียนใหม่ได้ดีขึ้น เพราะในระหว่างที่ฟังนิทาน นักเรียนได้ยินเสียง ได้มองเห็นภาพหรือท่าทางที่ผู้เล่าแสดงออก และบางครั้งนักเรียนก็มีส่วนร่วมในการเล่าด้วย ทำให้นักเรียนซึมซับภาษาใหม่ ประสบการณ์ใหม่ได้โดยง่ายและได้เพิ่มพูนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของตนเองไปโดยไม่รู้ตัว เป็นไปตามหลักการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาของ มอร์แกน

(Morgan. 1986 : 2) ที่กล่าวว่า การเล่านิทานทำให้เกิดการฟังที่มีคุณภาพคือผู้เล่าและผู้ฟังมีความเกี่ยวข้องกันโดยตรง การเล่านิทานจะดึงดูดความสนใจจากผู้เรียนได้มากกว่าการอ่านหรือการฟังนิทานจากเครื่องเล่นแถบเสียง เพราะผู้เล่าสามารถปรับเปลี่ยนเสียงหรือวิธีการเล่าเพื่อให้ผู้เรียนสนใจหรือเข้าใจเรื่องได้ทันทีในขณะที่เล่านิทานอยู่ สอดคล้องกับ เจนนิงส์ (Jennings. 1992 : 8) ที่กล่าวว่า นิทานเป็นสื่อการสอนที่ไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเครียดถ้าผู้เรียนเกิดอารมณ์ร่วมไปกับนิทานที่ได้ฟัง ผู้เรียนจะรับรู้ข้อมูลทางภาษาได้ดีกว่า สามารถจำเนื้อหาได้เร็ว และมีความพร้อมที่จะร่วมกิจกรรมการใช้ภาษามากขึ้น

ประการที่สาม กิจกรรมการเล่านิทานช่วยพัฒนาทักษะในด้านการสื่อสาร ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สอดคล้องกับ เจนนิงส์ (Jennings. 1992 : 12 – 13) ที่กล่าวว่า นิทานเป็นสื่อและเครื่องมือสำคัญในการกระตุ้นให้เกิดการสื่อสารทักษะทั้งสี่ นอกจากนี้ ไรท์ (Wright. 1995 : 6 - 7) ได้สนับสนุนความเห็นดังกล่าวว่า นิทานเป็นสิ่งที่ผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่อยู่ในวัยเด็กมักสนใจอยากฟังนิทานเสมอ นิทานจึงทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการฟัง ซึ่งในระหว่างที่ฟัง ผู้เรียนมักต้องการทราบว่านิทานที่ฟังเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ทำให้มีเป้าหมายในการฟังและเมื่อฟังเข้าใจแล้ว ผู้เรียนจะคิดและต้องการฟังต่อไปอีก การเล่านิทานจึงเป็นโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังโดยไม่รู้ตัว นอกจากนี้ การที่นิทานซึ่งมักประกอบไปด้วยเนื้อหาที่หลากหลายและถ้าผู้เล่านิทานเล่าโดยใช้เทคนิคต่างๆ ที่เตรียมมาอย่างดี ผู้ฟังจะถูกกระตุ้นให้เกิดความสนใจและมีอารมณ์ร่วมกับเรื่องที่ได้ฟัง พอใจที่จะฟังครั้งแล้วครั้งเล่าทำให้เกิดความคุ้นเคยกับภาษา หลังจากนั้นการกระตุ้นให้เกิดการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นการพูดการอ่านหรือการเขียน ก็ทำได้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าการสื่อสารนั้นเกี่ยวข้องกับนิทานที่ได้ฟัง และผู้เรียนมีประสบการณ์ร่วมกัน ทำให้ผู้เรียนได้สื่อสารกันตามความเป็นจริงและเป็นไปตามความจำเป็น ส่งผลให้เกิดการพัฒนาทักษะในด้านการสื่อสาร

ประการที่สี่ การฟังนิทานช่วยให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาต่างประเทศ รวมทั้งช่วยกระตุ้นและพัฒนาจินตนาการของผู้เรียน สอดคล้องกับคำกล่าวของ ลิโวและไรท์ (Livo & Rietz . 1987 : 7) ซาโรและซาลาเบอร์รี่ (Zaro & Salaberri. 1995 : 5) กุสุมา ตำนัย (2539 : 78 – 79) และเจนนิงส์ (Jennings. 1992 : 93) ที่กล่าวว่า นิทานมักเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสนใจฟังและการเล่านิทานก็เป็นกิจกรรมที่ให้ความบันเทิง โดยผู้เล่าใช้ภาษาพูดทำให้นิทานมีชีวิตชีวาสำหรับผู้ฟัง และถ้ามีการใช้สื่อต่างๆ หรือภาพประกอบการเล่าด้วยแล้ว ผู้ฟังก็จะมีอารมณ์ร่วมไปกับการฟัง เกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนานและรู้สึกผ่อนคลายสบายใจ มองเห็นการเรียนเป็นเหมือนการเล่น มีความรู้สึกที่ดีและเกิดทัศนคติในทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ก็เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสิ่งหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนในระดับประถมศึกษา

เพราะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจและมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไป นอกจากนี้ การเล่านิทานช่วยกระตุ้นและพัฒนาจินตนาการของผู้เรียน การเล่านิทานช่วยก่อให้เกิดจินตนาการ โดยระหว่างการฟังนิทานผู้เรียนจะนึกจินตนาการสร้างภาพตามเรื่องที่ได้ยิน และอาจเกิดความคิดสร้างสรรค์ในการแต่งนิทานขึ้นเองหรือวาดรูปตามจินตนาการจากนิทานที่ได้ฟัง นำไปสู่การเรียนรู้ และเข้าใจบทเรียนที่ได้เรียนมากขึ้น มีคำกล่าวว่า ถ้าต้องการให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ก็ควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้จินตนาการให้มากและด้วยลักษณะที่เป็นการเอาเรื่องราวต่าง ๆ มาผูกเข้าด้วยกัน มีฉาก มีตัวละคร และการที่มีปฏิสัมพันธ์กันของตัวละครในรูปแบบต่าง ๆ ของ การเล่านิทาน ทำให้การเล่านิทานช่วยพัฒนาจินตนาการของผู้เรียนได้ดีกว่ากิจกรรมอื่น

จากเหตุผลทั้งสี่ประการข้างต้น กล่าวสรุปได้ว่า กิจกรรมการเล่านิทานได้ช่วยให้นักเรียนมีทักษะในการฟังและพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะกิจกรรมการเล่านิทานทำให้นักเรียน เกิดแรงจูงใจในการเรียน การเล่านิทานมีคุณลักษณะในการช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดี เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการฟังและพูดของนักเรียน และช่วยสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ดังนั้นกิจกรรมการเล่านิทานจึงเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าต่อการส่งเสริมความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

2. กิจกรรมการเล่านิทานช่วยให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมปอง หลอมประโคน (2544 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานและนักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ รวมทั้ง ชลอสเซอร์ (Schlosser, 1993 : 95) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนคำศัพท์ให้นักเรียนวัยก่อนประถมศึกษาระหว่างวิธีสอนตามขั้นตอนการสอนคำ โดยเริ่มจากการเรียนขั้นพื้นฐานก่อน กับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน จากนั้นทำการทดสอบความรู้และความจำของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า การสอนตามขั้นตอนไม่ได้ช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ ความจำเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด เพียงแต่ทำให้การเรียนการสอนดูง่ายขึ้น ในขณะที่การเรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน ทำให้นักเรียนจำคำศัพท์ได้ดี และมีความสนุกสนานในการเรียน สาเหตุที่กิจกรรมการเล่านิทานมีส่วนช่วยให้นักเรียนมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษอาจมีสาเหตุ ดังนี้

ประการแรก นิทานเป็นกิจกรรมที่ให้ความบันเทิงซึ่งเหมาะสมกับนักเรียนที่ยังอยู่ในวัยที่ชื่นชอบความสนุกสนาน ทำให้นักเรียนเปิดใจรับฟังการเล่านิทานอย่างกระตือรือร้น และเมื่อได้รับความสนุกสนานจากฟังนิทาน นักเรียนก็ไม่เบื่อที่จะฟังคำศัพท์จากเนื้อเรื่องซ้ำๆ นักเรียนจึงได้รับรู้รับฟังภาษาใหม่และคำศัพท์ใหม่มากกว่าหนึ่งครั้ง อีกทั้งหลังการเล่านิทาน นักเรียนยังได้ฝึกและประยุกต์ใช้สิ่งที่ได้เรียน โดยการทำแบบฝึกหัดหรือเล่นเกมเกี่ยวกับคำศัพท์ในรูปแบบต่างๆ ทำให้นักเรียนได้ทบทวนหรือเรียนซ้ำอีก ส่งผลให้นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ในระยะยาวหรือทำ

เกิดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์นั่นเอง ดังที่ ซาโร และซาลาเบอร์รี่ (Zaro & Salaberri. 1995 : 2) ได้กล่าวไว้ว่า การเล่านิทานช่วยให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำ การเรียนภาษาจากการเล่านิทานช่วยให้ผู้เรียนได้รู้จักคำศัพท์ต่าง ๆ เพิ่มขึ้น มีคำศัพท์อยู่ในขอบข่ายความหมายเดียวกัน และคำศัพท์เหล่านี้เป็นคำศัพท์ที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งโดยลักษณะของนิทานและการเล่านิทานส่วนมากจะมีการซ้ำคำ ซ้ำประโยคมากกว่าหนึ่งครั้ง ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ และเกิดความคงทนในการจำคำศัพท์ใหม่และภาษาใหม่เหล่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับ เจนนิงส์ (Jennings. 1992 : 92) ที่ได้กล่าวว่า ในระหว่างการเล่านิทาน ถ้าผู้เล่าสามารถทำให้เกิดอารมณ์ร่วมไปกับนิทานที่ได้ฟังแล้วผู้เรียนจะรับรู้และเข้าใจข้อมูลต่าง ๆ จากสิ่งที่ฟังได้ดีกว่า ดังนั้น ถ้ามีเนื้อหาใดหรือความรู้ใดที่ผู้สอนต้องการให้ผู้ฟังจดจำ ถ้านำเสนอเนื้อหาหรือข้อมูลนั้น ๆ ในรูปแบบนิทานแล้วผู้เรียนจะจำได้ดี

ประการที่สอง การฟังนิทานเป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนมีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งการมีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งที่ได้ฟังเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้นักเรียนสามารถที่จะรับรู้และจดจำสิ่งต่างๆ ในเนื้อหาของสิ่งที่ฟังได้มาก ดังนั้นการจัดให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ในบริบทของนิทานจึงช่วยให้นักเรียนได้เพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และจำคำศัพท์ได้ดี เป็นไปตามคำกล่าวของ ซาโรและซาลาเบอร์รี่ (Zaro & Salaberri. 1995 : 5) เจนนิงส์ (Jennings. 1992 : 7) ที่กล่าวว่า อารมณ์เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในกระบวนการเรียนรู้และการจำของผู้เรียน สิ่งใดที่กระทบต่ออารมณ์และความรู้สึกของผู้เรียน สิ่งนั้นจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อบทเรียน นำไปสู่การเรียนรู้และเกิดความคงทนในการจำเกี่ยวกับบทเรียนนั้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กิจกรรมการเล่านิทานประกอบด้วยคุณลักษณะที่เอื้อต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนหลายประการ เช่น เป็นกิจกรรมที่ให้ความบันเทิงของนิทานช่วยให้นักเรียนได้เรียน หรือทบทวนคำศัพท์ซ้ำๆ ได้อย่างมีความหมายและไม่ทำให้รู้สึกเบื่อ ช่วยให้นักเรียนมีอารมณ์ร่วมและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ เป็นสื่อช่วยในการจำคำศัพท์ของนักเรียนได้ดีและช่วยให้การเรียนรู้คำศัพท์น่าสนใจ เข้าใจได้ง่ายและชัดเจน ดังนั้นกิจกรรมการเล่านิทานจึงมีความเหมาะสมสำหรับการนำไปใช้ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเพิ่มพูนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

จากการใช้กิจกรรมการเล่านิทาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลบุรีรัมย์ อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ครั้งที่ 1

1.1 ในการเล่านิทาน ผู้สอนควรพยายามทำให้นักเรียนเกิดอารมณ์ร่วมไปกับการฟังนิทานให้มากที่สุด โดยการใช้น้ำเสียงให้สมจริง ใช้การแสดงท่าทางและใช้อุปกรณ์ประกอบการเล่านิทานให้หลากหลาย เพราะเมื่อนักเรียนมีอารมณ์ร่วมไปกับนิทานแล้วนักเรียนจะมีความกระตือรือร้นสูงที่จะเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดให้ ซึ่งนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพในที่สุด

1.2 ผู้สอนควรเป็นแบบอย่างทางภาษาที่ดีแก่นักเรียน โดยการฝึกการพูดและการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง เนื่องจากการเล่านิทานจัดเป็นการให้ประสบการณ์ทางภาษาแก่นักเรียนวิธีหนึ่ง ซึ่งถ้าผู้เล่าสามารถเล่านิทานได้อย่างมีชีวิตชีวา และพูดออกเสียงต่างๆ ได้อย่างสมจริงชัดเจนก็จะช่วยให้นักเรียนได้ตัวอย่างในการพูดออกเสียงภาษาที่ถูกต้องจากผู้สอน

1.3 ผู้สอนควรมีความรู้เกี่ยวกับการแตงนิทานนอกเหนือจากความรู้เกี่ยวกับนิทานและการเล่านิทาน เพราะถ้าผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนบทเรียนหรือจัดทำให้บทเรียนอยู่ในรูปของนิทานและนำเสนอในลักษณะของการเล่านิทานได้อย่างเหมาะสมแล้ว การเรียนการสอนก็จะน่าสนใจยิ่งขึ้นและช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาได้ดีขึ้นด้วย

1.4 ผู้สอนควรทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเล่านิทานให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ไม่ว่าจะเป็นการคัดเลือกนิทาน การจัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับการเล่าและการมีส่วนร่วมในรูปแบบต่างๆ ในระหว่างการเล่านิทาน สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียน รู้สึกว่าการเรียนไม่น่าเบื่อและทำให้เกิดการเรียนรู้ที่เกิดจากการลงมือกระทำด้วยตนเอง

1.5 ผู้สอนควรกล่าวชมเชย และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนทุกครั้งในทุกๆ กิจกรรมที่นักเรียนทำ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีกำลังใจและทราบแนวทางที่จะปรับเปลี่ยนปรับปรุงความสามารถทางภาษาของตนให้ดีขึ้น แต่การให้ข้อมูลย้อนกลับควรนำเสนอในเชิงบวกเสมอเพื่อไม่ให้นักเรียนเสียกำลังใจในการเรียน จากการสังเกตในระหว่างการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้ให้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับการฟัง การพูดหรือการเขียนของนักเรียนทุกครั้ง สิ่งสำคัญที่ผู้วิจัยพบ คือ การรู้ข้อบกพร่องของตนเองและวิธีแก้ไขช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้นและยังสามารถช่วยเพื่อนในการแก้ไขข้อบกพร่องได้ด้วย ในขณะเดียวกัน สิ่งใดที่นักเรียนทราบว่าตนเองทำได้ดีแล้ว นักเรียนจะรู้สึกมั่นใจในการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

1.6 สำหรับผู้สอนที่ไม่มีความถนัดในการเล่านิทาน แต่ประสงค์ที่จะใช้กิจกรรมการเล่านิทานในการเรียนการสอน สามารถให้นักเรียนฟังและชมการเล่านิทานจากแถบวีดิทัศน์ได้วิธีการนี้นักเรียนไม่เพียงแต่จะได้ฟังนิทานและรับประสบการณ์ทางภาษา นักเรียนยังได้ฝึกการฟังในรูปแบบหนึ่งที่เป็นต่อการสื่อสารและการเรียนภาษาด้วย

1.7 ในชั้นหลังการเล่านิทาน ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนดูภาพและพูดหรือเล่า นิทานซ้ำ โดยใช้คำพูดของนักเรียนเองเพื่อช่วยให้นักเรียนมีโอกาสพูดและมีความคล่องแคล่วในการ พุดภาษาอังกฤษ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการทำวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการเขียนกับ นักเรียนที่เริ่มเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ

2.2 ควรมีการทำวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กองวิจัยทางการศึกษา. (2542). กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. สยามรัฐรายสัปดาห์. กรียา ธนะพงศ์. (2548). “เด็กไทยอ่อนอังกฤษผิดที่ใคร.” มติชนสุดสัปดาห์. 6. กุสุมา ล้ำนุ้ย. (2539). การสร้างเจตคติในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. วารสารศึกษาศาสตร์, 11 (1), 78-82.
- พันธินีย์ วิหคโต. (2536). รายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนาวัตกรรมการเรียนการสอนที่มี ประสิทธิภาพต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- วีระชาติ ชัยเนตร. (2541). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษ เป็น ภาษาที่สองในชั้นเรียนที่ใช้การสอนโดยมีนิทาน เป็นองค์ประกอบ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. อุดดำเนา.
- สมปอง หลอมประ โคน. (2544). การใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อุดดำเนา.
- สุจิตรา ศาสตราวหา. (2541). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ในชั้นเรียนที่ใช้การสอนแบบสื่อสารโดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย มหาสารคาม. อุดดำเนา.
- Faminghetti, R. (Ed). (1999). **The World Almanac and Book of Facts 2000**. NJ : World Almanac Books.
- Jennings, C. (1992). **Children as Story-Tellers**. Melbourne : Oxford University.

Livo, N.J., & Rietz S.A (1987). **Storytelling Activities**. Colorado : Libraries Unlimited.

Morgan, J & Rinvoluceri, M. (1986). **Once Upon A Time**. (3rd ed.). Cambridge :
Cambridge University.

Wright, A. (1995). **Storytelling with Children**. Oxford : Oxford University.

Zaro, J.J. & Salaberri, S. (1995). **Storytelling**. Oxford : HeineMann.

